

Plnost Ježíšovi Radosti
Janovo evangelium 17,1+13

1. čtení: Iz 53,1-6 ... **Byl v opovržení, kdekd se ho zřekl, muž plný bolesti, zkoušený nemocemi, jako ten, před nímž si člověk zakryje tvář, tak opovržený, že jsme si ho nevážili. ...**

kázání: Janovo evangelium 17,13 **Po těch slovech Ježíš pozvedl oči k nebi a řekl: "Otče, přišla má hodina. Oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe, ... Nyní jdu k tobě, ale toto mluvím ještě na světě, aby v sobě měli plnost mé radosti.**

Bratři a sestry,

radujte se. Už se radujete? Nevypaďdáte moc radostně. Já taky ne. Tak nějak není moc z čeho. Ale v Bibli se to píše docela často, že se máme radovat. A my jsme křesťani a máme tu Bibli brát vážně, tak se radujte. Už se radujete? Pořád nic moc, co? Je ta naše křesťanská eavangelická radost dost podobná té radosti v našich písničkách. Jak jsme zpívali před kázáním: Radujme se, veselme se. Já nevím, jestli ten autor té písničky to udělal naschvál..ale to fakt nejde zaspívat radostně. Vždycky to bude znít trochu jako žalozpěv, jako umíráček. A to ještě houby oproti jinému evangelickému slágru: Radujme se vždy společně. Zpěv téhle písničky je pravidelně zdrojem mé radosti. Ta se totiž většinou zpívá tak pomalu a tak unyle, že se tomu nejde nesmát...Rááááádujmééé sééé vždýýý spóóóléééčněěě.... to kdyby zkoumal někdo nezaujatý, tak musí uznat, že ta naše víra je fakt neoblomná, když i tomuhle dokážeme říkat radost.

A k něčemu se Vám přiznám. Vždycky, když v bibli čtu o tom, že se mám radovat, tak su z toho pak vždycky ještě víc smutnej. Protože to vnímám jako úkol, který teda fakt nedokážu splnit. Radujte, znovu říkám radujte se. Radujte se v Pánu vždycky (Fp 4). No, to já asi nějak neumím. A už vůbec ne takhle na povel. Tak, a teď budeme mít všichni radost.

Ale učinil jsem veliký objev. Na poli porozumění Bibli. Vážně. A učinil jsem ho úplně sám. Nevyčetl jsem to z knížek. Opravdu veliký objev. Snad i Vám udělá radost. Když se v Bibli píše, že ti posluchači toho slova (Bible) mají něco dělat, víte, proč se to tam píše? **No přece proto, že to nedělají.** Tohle je moje veliké zjištění. Můj veliký objev. Možná si řeknete, co to je za blbost. Ale zkuste to domyslet. Když berete vážně ta přikázání a rady a povzbuzení v Bibli. Tak z toho přece taky musíte být často v háji. Ne? Bůh říká: Dělej tohle a tohle a tohle..a tohle nedělej. Ježíš říká...miluj svého Bližního jako sám sebe, odpouštěj všechno a vždycky, nejednej se zlým zle... to já ale přece nezvládám, neumím, někdy ani nechcu. Tak to asi nejsou křesťan. To se asi mezi ty správné křesťany nehodím. Ti to přece mají umět a zvládat. Chyba. Je to přesně naopak. Není žádná zvláštní skupina vyvolených, kteří to zvládají. A mezi který já holt nepatřím. Jsme jenom my, ti, kterým to moc nejde. Stejně jako ti první...ti, kterým to Ježíš přímo říkal, kterým to ti apoštolé psali. Ježíš to říkal právě proto, že to těm jeho učedníkům moc nešlo. To je přece krása, ne? Právě tam, kde selháváme, jsme ti nejvíc jeho. Jak říká jeden velice moudrý člověk: Od určitého věku se už nic nenaučím ze svých úspěchů. Jedině z proher. Jedině ze svých chyb, pádů, průšvihů.

Křesťan, to není ten, který to už umí, který to zvládá. Křesťan, to je ten, kterému to není jedno. Věřící člověk, to je ten, kterému to není jedno.

Ale teď teda k té Ježíšově radosti. To je přece tuze zvláštní. On říká: **Aby v sobě měli plnost mé radosti.**

Když přemýšlíte o Ježíšovi, vnímáte ho někdy jako toho, který má hlavně radost?

Před nedávnem byly Velikonoce...Ježíš zrazen, zapřen, zatčen, mučen a popraven. To není moc o radosti. Ještě tak Vánoce. Ježíš, jako miminko...miminka mají radost...to je zvláštní..všechna miminka mají radost...že by tohle, když Ježíš říká: Buďte jako děti? Ale Velikonoce? To je přece spíš to z prvního čtení: muž plný bolesti, opovržený, utrápený. Dobře, ještě si tu radost umíme představit v některých chvílích jeho života...na těch hostinách, večerích, pitkách a tancovačkách, kam ho rádi zvali...tak že by tohle měl na mysli. To určitě taky. I tohle k Ježíšovi neodpáratelně patří...Ježíš jako ten, který se uměl bavit, uměl se smát...a tancovat. Ale tahle slova: **Aby v sobě měli plnost mé radosti.** To Ježíš říká právě na Velikonoce. Těsně před

zatčením. Po té poslední večeři. Kdy už ví, kdo ho zradil, kdy už ví, co ho čeká. Tak se takhle modlí. V hlubokém zármutku. Když je jeho duše sevřena úzkostí. Tak říká Bohu: **Aby v sobě měli plnost mé radosti.** ...plnost jeho radosti...ne smutku, úzkosti a zármutku. To si nechává pro sebe. To unese on. Za učedníky se modlí, aby měli jeho Radost. Té Ježíšově modlitbě se říká Velekněžská. Že se jako kněz přimlouvá za ostatní. A tady důležitá věc. Ta modlitba trvá. Když ji čtete..a čtete ji...On se tuhle modlitbu za nás modlí stále..právě za nás...pořád

Z čeho je ta veliká radost? Kterou máme mít? Ono to spolu souvisí..s tím jeho smutkem, úzkostí...Že to není o Tobě. Že to všechno neleží na Tobě. Jo, udělej, co můžeš..a to teda poctivě..ale zbytek pusť...není to na Tobě. Budoucnost tohoto světa nevisí na tom, jak dokonalý, zbožný, spravedlivý a supervěřící dokážeš být.

Jiný moudrý muž říká, že Ježíš mluvil vlastně jen o třech věcech... Lásky, radost a pokoj...všechny ty tři jsou DAR. Přijmi jej od toho, který je vymyslel, který jimi je...od Boha lásky, Boha Radosti a Boha pokoje..zkus takhle a ne jinak vnímat Boha...přijmi je a uť se v nich žít. Budoucnost světa nezáleží na tom, jak zvládneš úkoly. Ale mnohem víc na tom, jak dokážeš přijmout ten dar Lásky...že tě někdo miluje..ten dar radosti...že má z Tebe někdo radost...uť jenom z toho, že jsi..jako mimino..ten dar pokoje...že se o tebe nemusí nikdo bát...vždyť jsi v rukou samotného Boha...

Amen